

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: V.S., zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2012 čj. MV-2315-5/SO-2012,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 5. 4. 2012 čj. MV-2315-5/SO-2012 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.808,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 20. 10. 2011 č.j. OAM-397-12/PP-2011 a toto rozhodnutí potvrzeno. Citovaným rozhodnutím Ministerstva vnitra byla podle § 87e odst. 1, § 87d odst. 1 písm. a) a § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), zamítnuta žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

Žalobce v žalobě uvádí, že argumentace žalovaného podle jeho názoru není zcela srozumitelná. Lze se však domnívat, že směřovala k tomu, že žalobce je starší 21 let a nemůže tedy splňovat zákonnou definici rodinného příslušníka. K tomu žalobce poukazuje na to, že žádost podával v době, kdy mu ještě 21 let nebylo, a pokud by správní orgány o žádosti rozhodly v zákonem stanovené lhůtě, muselo by být rozhodnutí vydáno dříve, než by žalobce dovršil 21 let věku. Žalobce dále uvádí, že žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010 č.j. 5 As 6/2010 - 63, kde se výslovně hovoří o vztahu mezi dvěma osobami, které jsou ve vztahu obdobném jako rodič - dítě. Také v daném případě je jednoznačné, že vztah mezi žalobcem a panem M.V., který je druhem matky žalobce, oba dva hodnotí jako vztah obdobný vztahu otce a syna, přičemž v průběhu správního řízení nebylo toto tvrzení vyvráceno.

Žalobce dále poukazuje na to, že v dané věci se jeví jako vhodné zjistit stav věci výsledkem účastníků řízení. Ty byly také v daném případě provedeny a jejich porovnáním je dle názoru žalobce prokázáno, že žalobce a pan M.V. spolu sdílejí společnou domácnost a jejich vztah je nutno hodnotit jako vztah obdobný vztahu otce a syna. Žalobce zdůrazňuje, že pod kategorií osob dle § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců v žádném případě nespadá pouze institut druh a družka, ale i jiné vztahy, které musí být vztahy rodinnými nebo obdobnými rodinným a vzájemný poměr mezi těmito osobami musí být takový, že by újmu, kterou by utrpěla jedna z nich, druhá pociťovala důvodně jako vlastní.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě zopakoval argumenty uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

U ústního jednání před soudem právní zástupce žalobce toliko odkázal na podanou žalobu, žalovaný se k jednání bez omluvy nedostavil.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 9. 12. 2010 byla Ministerstvu vnitra doručena žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu. K výzvě Ministerstva vnitra žalobce doložil svůj rodný list, kopii cestovního pasu své matky a dále rodinné fotografie, na nichž je zobrazen pan M.V. s matkou žalobce, případně přímo se žalobcem. Dne 25. 1. 2011 Ministerstvo vnitra vyslechlo žalobce a pana M.V. Při výsleších byly zjišťovány otázky sdílení společné domácnosti a vzájemného soužití mezi žalobcem, jeho matkou a panem M.V.

Výzvou z 15. 12. 2010 byl žalobce vyzván k odstranění nedostatků žádosti, konkrétně aby doložil doklad potvrzující splnění podmínky, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Žalobce na tuto výzvu nijak nereagoval. Další výzvou ze dne 24. 8. 2011 byl žalobce vyzván k tomu, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí. Žalobce se dne 12. 9. 2011 seznámil s obsahem správního spisu a podáním ze dne 20. 9. 2011 Ministerstvu vnitra sdělil, že podle jeho názoru neexistuje zákonný důvod pro zamítnutí žádosti a navrhuje proto, aby bylo jeho žádosti vyhověno.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 20. 10. 2011 č.j. OAM-397-12/PP-2011 byla žádost žalobce podle ust. § 87e odst. 1, § 87d odst. 1 písm. a) a § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců zamítnuta. V odůvodnění tohoto rozhodnutí Ministerstvo vnitra popsalo průběh správního řízení a následně uvedlo, že doklady předložené žalobcem nejsou

dostatečným důkazem potvrzujícím postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie. Prokazují pouze skutečnost, že se žalobce a pan V. osobně znají a že se osobně setkali, zejména však jsou dokladem vztahu mezi panem V. a matkou žalobce. Žalobce je plnoletý, nestuduje a již dříve prokázal, že je schopen se sám o sebe postarat, neboť pracoval a není tedy nezaopatřenou osobou.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém poukázal na to, že žalobce se domáhal vydání povolení k přechodnému pobytu s odkazem na ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a proto poukazy na zletilost žalobce a jeho údajnou zaopatřenost jsou právně nevýznamné. Žalobce dále poukázal na to, že jeho matce byl povolen přechodný pobyt na území České republiky jako rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, kdy vztah žalobce k jeho matce zakládá důvody pro konstatování, že vztah mezi žalobcem a přítelem jeho matky, který je občanem Evropské unie, lze považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému. To prokázal i provedený výslech účastníků řízení.

O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 5. 4. 2012 č.j. MV-2315-5/SO-2012 tak, že odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí Ministerstva vnitra potvrzeno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný shrnul průběh správního řízení a dále s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010 č.j. 5 As 6/2010 - 63 uvedl, že vztah mezi žalobcem a panem M.V. není rodinným vztahem zakládajícím postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie a že tento status nemůže být s ohledem na argumentaci uvedenou v citovaném rozsudku přiznán ani v případě vztahu obdobného takovému vztahu rodinnému. Vzhledem k tomu, že nebyla naplněna podmínka existence vztahu, který by bylo možno považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému, bylo bezpředmětné zabývat se tím, zda žalobce sdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie či nikoliv. Vzhledem k tomu žalovaný podané odvolání zamítl.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Při výkladu ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců vyšel Městský soud v Praze (stejně jako žalovaný) z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010 č.j. 5 As 6/2010-63 (publikován pod č. 2094/2010 Sb. NSS). V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl následující:

„V projednávané věci je zásadní otázkou, zda stěžovatel je či není osobou s obdobným postavením rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel odvozuje toto své postavení od skutečnosti, že tvrdí, že sdílí společnou domácnost s občankou Evropské unie, resp. státní občankou České republiky [viz ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců], (...) Z obsahu správního spisu, který měl zdejší soud k dispozici, v této souvislosti vyplynulo, že stěžovatel v průběhu správního řízení prokazoval tuto skutečnost výhradně čestným prohlášením jmenované, dále navrhoval provedení místního ohledání na sdělené adrese.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že stěžovateli nebyl povolen přechodný pobyt na území České republiky, neboť nedoložil skutečnosti rozhodné pro povolení pobytu dle § 15 odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Na základě zhodnocení předložených dokladů správní orgán dospěl k závěru, že stěžovatel nesplnil podmínky pro povolení přechodného pobytu, a to z důvodu, že se u něho nejedná o vztah druh-družka, nýbrž o vztah jiný, a to vzdálený příbuzenský (sestřenice-bratranec). Správní orgány věc posuzovaly v intencích ust. § 15 odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy zkoumaly, zda lze stěžovatele považovat za osobu mající určitý kvalitativní vztah (naplňující zákonem stanovené znaky) k občanu

Evropské unie (sestřenici stěžovatele, která je občankou ČR).

Podle ust. § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho: a) manžel, b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti, c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie.

Je-li účelem pobytu občana Evropské unie studium, rozumí se rodinným příslušníkem pouze manžel a nezaopatřené dítě (odst. 2 cit. ustanovení).

Podle odst. 3 cit. ustanovení za nezaopatřenou osobu se podle odstavce 1 písm. d) považuje občanem Evropské unie nebo jeho manželem vyživovaný cizinec, který a) se soustavně připravuje na budoucí povolání, b) se nemůže soustavně připravovat na budoucí povolání nebo vykonávat výdělečnou činnost pro nemoc nebo úraz, anebo c) z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen vykonávat soustavnou výdělečnou činnost.

Zákon o pobytu cizinců dále stanoví v odst. 4: „Ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že:

a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud

1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen trvalý či dlouhodobý pobyt, žil s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,

2. je občanem Evropské unie vyživovaný, nebo

3. se o sebe z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, anebo

b) má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Ze spisového materiálu se podává, že stěžovatel nesplňuje kategorii rodinného příslušníka dle odst. 1 cit. zákona, neboť u něho není dán přímý příbuzenský poměr. Tato věc není nadto spornou.

Zákon ve výše citovaném ustanovení (odst. 4) rozšiřuje kategorii rodinných příslušníků, a to i na jiné osoby, např. na ty osoby, které s občanem Evropské unie žily ve státě původu ve společné domácnosti nebo které jsou odkázány na osobní péči občana Evropské unie ze zdravotních důvodů, jakož i na ty, které mají s občanem unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žijí s ním ve společné domácnosti. Zákonodárce přitom okruh rodinného příslušníka rozšířil v souladu s vymezením tzv. „oprávněných osob“ tak, jak je vymezuje Směrnice v čl. 3.

čl. 3 Směrnice (Oprávněné osoby)

1. Tato směrnice se vztahuje na všechny občany Unie, kteří se stěhují do jiného členského státu, než jehož jsou státními příslušníky, nebo v takovém členském státě pobývají, a na jejich rodinné příslušníky ve smyslu čl. 2 bodu 2, kteří je doprovázejí nebo následují. 2. Aniž je dotčeno právo volného pohybu a pobytu dotčených osob, které tyto osoby již případně mají, usnadňuje hostitelský členský stát v souladu se svými vnitrostátními předpisy vstup a pobyt těchto osob:

a) všech ostatních rodinných příslušníků bez ohledu na jejich státní příslušnost, kteří

nejsou zahrnuti v definici rodinného příslušníka ve smyslu čl. 2 bodu 2 a kteří jsou v zemi, z níž pocházejí, osobami vyživovanými občanem Unie s primárním právem pobytu nebo členy jeho domácnosti nebo u kterých vážné zdravotní důvody naléhavě vyžadují osobní péči tohoto občana Unie o ně;

b) partnera, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah.

Stěžovateli nelze přisvědčit v jeho interpretaci čl. 3 bod 1 písm. b) Směrnice, potažmo § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Např. z čl. 2 bod 2 Směrnice vyplývá, že za rodinného příslušníka se považuje nejen manžel a manželka, ale také např. partner, se kterým občan Unie uzavřel registrované partnerství. Směrnice tedy konkretizuje dva v úvahu připadající partnerské vztahy, a to vztah manžel-manželka a vztah registrovaného partnerství. Jiný vztah společného soužití těmto vztahům na roveň postaveným v okruhu „primárních rodinných příslušníků“ nevymezuje.

Pro účely Směrnice je vymezen pojem „rodinný příslušník“ v čl. 2 bod 2 následovně:

„Rodinným příslušníkem“ se rozumí:

a) manžel nebo manželka; b) partner, se kterým občan Unie uzavřel registrované partnerství na základě právních předpisů členského státu, zachází-li právní řád hostitelského členského státu s registrovaným partnerstvím jako s manželstvím, v souladu s podmínkami stanovenými souvisejícími právními předpisy hostitelského členského státu; c) potomci v přímé linii, kteří jsou mladší 21 let nebo jsou vyživovanými osobami, a takoví potomci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písmenu b).

Směrnice vymezuje obdobný „partnerský vztah“ dále i v okruhu tzv. „oprávněných osob“ v čl. 3 bod 1. písm. b). Slovo partner přitom Směrnice užívá pro vztah „rodinný“, tudíž jeho obsahem je souhrn vzájemných práv a povinností vyplývajících ze zákona manželům, zejména zákonná vzájemná vyživovací povinnost, existence společné domácnosti; pojem společné domácnosti nelze přitom ztotožňovat pouze se společným bydlením na stejné adrese, ale společné podílení se na chodu domácnosti, zabezpečování a úhradě společných potřeb, apod. (srovn. ust. § 115 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů: domácnost tvoří fyzické osoby, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby).

Stejný obsah pojmu partner je nutno vnímat i v dalším textu Směrnice. Je-li tudíž ve Směrnici dále v čl. 3 užito pojmu partner, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah, nelze pod tento pojem podřadit jakoukoli osobu, resp. jakýkoli vztah, ale pouze takový, který znaky „partnerského“ soužití naplňuje. Předmětná Směrnice 2004/38/ES byla, podobně jako předtím směrnice Rady 64/221/EHS, implementována do českého právního řádu. Jestliže je v řízení před správním orgánem, jakož i v řízení před soudem použit právní předpis vydaný k provedení závazného předpisu evropského (což je právě případ zákona o pobytu cizinců v kontextu se směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2004/38/ES), nebo použije přímo předpis evropský, je povinen jej vyložit v intencích evropského předpisu. Tak je nutno postupovat i v případě interpretace ust. § 15 odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem stěžovatele, že z ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nelze bez dalšího dovozovat, že se musí vždy nutně jednat pouze o vztah druh-družka. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na čl. 37 Směrnice, podle kterého směrnicí nejsou dotčeny právní a správní předpisy členských států, které jsou pro jednotlivce příznivější. Nejvyšší správní soud připouští, že ustanovení § 15 odst. 4 písm. b) vnitrostátního předpisu lze interpretovat širěji než čl. 3 bod 1. písm. b) Směrnice.

Uvedené ustanovení cit. zákona nicméně obsahuje dvě podmínky: 1) cizinec žije s občanem Evropské unie ve vztahu obdobném vztahu rodinnému, 2) žije s ním ve společné domácnosti. Obě podmínky přitom musejí být splněny současně.

Je tedy nutno se zabývat se nejen tím, zda cizinec žije ve společné domácnosti s občanem Evropské unie, ale také tím, zda lze vztah mezi nimi považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému. Vztah obdobný vztahu rodinnému musí být však definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný, musí se proto jednat o vztahy analogické vztahům mezi rodinnými příslušníky, tak jak je zákon v souladu se Směrnicí vymezuje. Za vztah rodinný je bezesporu považován vztah rodiče - děti, prarodiče - děti. Lze v této souvislosti proto akceptovat názor stěžovatele stran posuzování takovýchto vztahů (obdobných vztahům rodinným), existují-li mezi určitými osobami, které mezi sebou mají určitou dlouhodobou úzkou citovou a jinou vazbu, přitom takové vztahy lze přirovnat ke vztahu např. rodiče – děti, prarodiče – vnuci. Za vztah rodinný však Směrnice, ale ani vnitrostátní předpis, přihlédneme-li nadto i k výše citovanému čl. 37 Směrnice, nepovažuje vztah, který má s občankou Evropské unie, resp. České republiky, stěžovatel v projednávané věci.

Jak již bylo uvedeno výše, za rodinného příslušníka občana Evropské unie se rozumí jeho: a) manžel, b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti, c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie.

Za rodinného příslušníka, tudíž ani za vztah rodinný není považován vztah bratr - sestra, tím méně lze potom za takový vztah, resp. vztah obdobný vztahu rodinnému, považovat vztah bratranec – sestřenice.“

V daném případě žalobce tvrdil, že žije ve společné domácnosti se svou matkou a jejím druhem panem M.V., občanem České republiky. Jinými slovy tedy tvrdil, že pana M.V. považuje za svého nevlastního otce. Jeho žádost je tedy založena na tvrzení, že s panem M.V. má vztah obdobný vztahu otce a syna. Vztah otce a syna je přitom nepochybně možno považovat za vztah rodinný, jak se ostatně výslovně uvádí ve shora citovaném rozsudku.

Toto tvrzení žalobce vyplývá zejména z protokolu o výpovědi žalobce, který o panu M.V. hovoří jako o „tátovi“, a z protokolu o výpovědi pana M.V., který o žalobci hovoří jako o „synovi“. Podle údajů ve výpovědích trvá soužití matky žalobce a pana M.V. od roku 2005, tj. od doby, kdy žalobci bylo 15 let. Žalobce s nimi pak ve společné domácnosti má žít od roku 2007, tj. od jeho 17 let.

Zatímco správní orgán prvního stupně žádost zamítl z toho důvodu, že žádost údajně nebyla dostatečně doložena, žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že vztah mezi žalobcem, a panem M.V., jehož existenci žalobce tvrdí, vůbec nemůže být vztahem obdobným vztahu rodinnému, i kdyby jeho existence byla prokázána. Takový závěr je však zcela nesprávný a je v rozporu i se shora citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, z něhož žalovaný při svém rozhodování údajně vycházel.

V odůvodnění tohoto rozsudku se totiž výslovně uvádí, že za vztah rodinný je možno považovat vztah rodiče – děti. Vztah mezi žalobcem a panem M.V. je přitom dle tvrzení žalobce uplatněného již v průběhu správního řízení, vztahem obdobným vztahu otce a syna. Rozhodnutí žalovaného je tedy ve zcela jednoznačném rozporu s právním názorem vyjádřeným v tomto rozsudku a nemůže tedy obstát.

Žalovaný se v důsledku svého nesprávného názoru vůbec nezabýval tím, zda žalobce

svá tvrzení v průběhu správního řízení doložil, narozdíl od prvoinstančního orgánu. Ani soud se proto meritorně nemohl touto otázkou zabývat. Pouze nad rámec potřebného odůvodnění proto dodává, že s odůvodněním prvoinstančního rozhodnutí vztahujícím se k této otázce nelze zcela souhlasit. Podle názoru Ministerstva vnitra žalobce doložil pouze to, „že se *žadatel i pan V. osobně znají, že se osobně setkali, zejména však jsou dokladem vztahu mezi druhým účastníkem řízení* (míněn pan M.V., pozn. soudu) *a matkou žadatele*“. Dle názoru soudu bylo v průběhu správního řízení bezpečně prokázáno minimálně společné bydlení všech tří zúčastněných (žalobce, jeho matky a jejího druhu) v jednom bytě. Pokud tedy Ministerstvo vnitra tuto situaci označuje tak, že „se *osobně znají*“ nebo že „se *setkali*“, jde o označení do značné míry zlehčující skutečný stav věci. To ostatně dokládá i fakt, že matce žalobce byl přechodný pobyt na území ČR povolen právě z toho důvodu, že pan M.V. s ní jako s rodinným příslušníkem sdílí společnou domácnost. Existenci vztahu mezi panem M.V. a matkou žalobce ostatně uznává v odůvodnění svého rozhodnutí i Ministerstvo vnitra.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 2 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci a sepsí žaloby), a 2 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 4.800,- Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, jíž je žalobcův advokát plátcem, ve výši 1.008 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek za žalobu návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 4.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 9.808,- Kč. Soud pro úplnost dodává, že žalobci nepřiznal právo na náhradu nákladů spočívajících v odměně právního zástupce za ústní jednání před soudem, a to vzhledem k průběhu tohoto ústního jednání.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. listopadu 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu